

ملی گرا در داخل نوکر در خارج

رهبران مستقل قلبی

نوشته سرژ حلیمی

ترجمه شروین احمدی

روز ۴ سپتامبر ۲۰۲۰ در کاخ سفید است. این صحنه کمتر از یک دقیقه طول می کشد (۱). دونالد ترامپ پشت میز بزرگ پر زرق و برق آکنده از تلفنی قرار گرفته که در کنار دو میز کوچک کنارش که مانند نیمکت مدرسه ابتدائی اند، حالتی مسخره دارد. پشت یکی از آنها رئیس جمهور صربستان الکساندر ووچیچ نشسته است و پشت دیگری نخست وزیر کوسوو عودالله هوتی. آقای ترامپ بدون هیچ ظرافتی نقش برقرار کننده صلح را بازی می کند. با خوشنودی ای عیان اعلام می کند که صلح را به این دو کشور در حال جنگ تحمیل کرده است. کشورهایی که در منطقه ای قرار دارند که تاکنون تحت نفوذ اتحادیه اروپا بوده است. آنچنان از اینکار مفتخر است که خود را لایق جایزه نوبل صلح می داند. کمی بیش از بیست سال پیش دولت دمکرات رئیس جمهور ویلیام (بیل) کلینتون بود که یوگسلاوی سابق را بمباران کرد.

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: سپتامبر ۲۰۲۰

سپس ناگهان آقای ترامپ اعلام می کند: « صربستان تعهد می کند که یک نمایندگی تجاری از همین ماه در بیت المقدس افتتاح و از ماه ژوئیه آینده سفارتش را به این شهر منتقل کند». پشت میز مدرسه اش، رئیس جمهور ووچیک از این حرف تعجب زده می شود که هیچ ارتباطی با موضوع این مراسم که یک توافق ساده اقتصادی بین پریشینا و بلگراد است، ندارد. نگاهی به سندی می اندازد که باید امضا شود و با حالتی نگران رو به مشاورینش می کند. ولی دیگر دیر شده است: آقای نتانیاهو که از پیش در جریان این خبر بوده به او تبریک می گوید....

در مقابل این هدیه آقای ترامپ به رای دهندگان اونجلیست (مسیحیت انجیلی) اش که حامی مستعمره کردن فلسطین هستند، آقای ووچیک باید سرزنش های اتحادیه اروپا را نیز پذیرا شود که سیاست رسمی آن در خاورمیانه را زیر سوال برده، آنهم در حالی که سالهاست صربستان عضویت در آنرا گدائی می کند. یک مقام رسمی اروپا، آقای کارل بیلدت، حتی بطور رسمی حالت عجیب رئیس جمهور صربستان هنگام اعلان «اسرائیلی» آقای ترامپ را مسخره می کند. سفر فلسطین در بلگراد موضع گیری خشمگینانه می کند. سخنگوی وزارت امور خارجه روسیه یک عکس دیگر از ملاقات واشنگتن منتشر می کند که در آن آقای ووچیک بازهم بیشتر فلک زده است: او اینبار در مقابل همتای امریکائی اش حالت شاگرد تنبلی رودرو با مدیر مدرسه را دارد. سه روز بعد او باید موضع اش را در مورد خاورمیانه «روشن» کند: « ما حداکثر سعی برای تطبیق خود با مواضع اتحادیه اروپا را خواهیم کرد. اما اینکار را با در نظر گرفتن منافع خود انجام می دهیم».

کاری که گفتن آن آسانتر از انجام دادن آن است. آقای ووچیک که یک ملی گرای بیرون آمده از میان راست افراطی است هیچ نوستالژی ای برای یوگسلاوی ندارد (۲). با اینهمه، در آن دوران یوسیپ بروز، معروف به تیتو، جایگاه ویژه ای در صحنه بین المللی داشت. و اکنون، کوسوو پیوندهای وابستگی به

ماهنامه سیاسی، اجتماعی، فرهنگی: سپتامبر ۲۰۲۰

صربستان را قطع می کند تا مستعمره امریکا شود. در واقع این مشکل همیشگی ملی گراهاست: وقتی آنها ارتباط هایشان را با خلق هائی قطع می کنند که از لحاظ جغرافیائی و فرهنگی به آنها نزدیکند ، به « استقلال»ی دست می یابند که بهای آن اغلب زیر دست قدرت هائی قرار گرفتن است که یا از آنها دور هستند و یا تحقیرشان می کنند. آنها باید گاه چاپلوسی این و گاه کاسه لیزی دیگری را کنند. حاکمان مستبد و ستمگر در قلمرو کوچک شان، به محض خروج از کشور نوکرهای سر به زیر می شوند.

-۱

« [Serbian president Vucic asked about moving embassy in Israel to Jerusalem](#) », Euronews,
7 septembre 2020 (avec les images de la scène).

-۲

Lire Jean-Arnault Dérens et Laurent Geslin, « [L'autocrate serbe que Bruxelles dorlote](#) », *Le Monde diplomatique*, mars 2020.